

INLEIDING

De volgende spookverhalen zijn genomen uit verschillende jaargangen van *'Het Toekomstig Leven'*, *'Spiritische Bladen'*, *Spiritualistisch Weekblad* en het *'Indisch Spiritisch Tijdschrift'*, bladen die in de decennia vóór 1900 tot in de 50ger jaren bloeiden in spiritistisch Nederland.

Nu zou men zich kunnen afvragen of spiritistische verhalen niet hoe dan ook 'spookverhalen' zijn. Gelukkig is dat niet het geval.

In deze bloemlezing zijn behalve persoonlijke ervaringen die de redacties werden toegestuurd, voornamelijk verhalen opgenomen van journalistieke aard, en geen verslagen van séances, die er, toegegeven, vaak spooky aan toe gingen.

Het gaat hier om waargebeurde verhalen en niet om fantasie, hoewel er zeker bij degene die het spook tegenkwam met enige fantasie of sensatiezucht rekening gehouden mag worden.

Maar de verhalen zijn doorgaans niet als vermaak bedoeld. In onze moderne ogen zijn ze vaak humoristisch, maar dat was meestal niet de bedoeling van de auteurs.

Historisch zijn de geschiedenissen interessant, niet alleen omdat ze in taal en stijl een beeld geven van een tijd die nu lang achter ons ligt, maar ook omdat er tussen de regels door veel andere merkwaardigheden in te vinden zijn over het leven en beleven in die dagen.

De vreemde getuigenissen kunnen uiteraard niet vergeleken worden met de bloedstollende verhalen van Edgar Allan Poe of andere 19de eeuwse vertellers, hoewel Poe in zijn tijd waarschijnlijk zijn inspiratie mede uit waargebeurde verhalen haalde.

Sommige verhalen werden door de redacteurs van de bladen overgenomen uit buitenlandse spiritistische tijdschriften, maar ook uit nederlandse kranten. Het was voor de voorvechters van de spiritistische overtuiging altijd plezierig om de aandacht van het gewone publiek op 'leven na de dood' gericht te zien, ook al had men soms moeite met de sensationele berichtgeving.

J.S.Göbel, mede-oprichter van Harmonia en redacteur van *'Het Toekomstig Leven'* schreef in 1901

*"Het spiritualisme doet ons niet terugtreden naar de tijden van bijgeloof en duisternis.
Integendeel, het doet ons vooruitsnellen door de logica der feiten.
Het voert het 'Excelsior' in zijn wapen. De vrees voor spoken en voor den somberen
dood zal door zijn helder licht verdwijnen."*

Bronvermelding vindt u onder ieder verhaal. Daarbij is *Het Toekomstig Leven* afgekort tot HTL, en *Spiritische Bladen* tot SB. Het *Indisch Spiritisch Tijdschrift* is InSpT.

Het *Spiritualistisch Weekblad* staat vermeld als SpW.

Een enkele keer heb ik iets verduidelijkt in cursief, om het lezen te vergemakkelijken.

Soms staat er dit: (...), wat betekent dat een deel van het verhaal, vanwege irrelevantie of te uitvoerige beschrijving is weggelaten.

De originele spelling werd in alle gevallen gehandhaafd.

Wij wensen u veel vermaak!

Loes Modderman
Nijmegen, juli 2008

BANG VOOR SPOKEN?

Het volgende vermakelijke voorval kwam ons dezer dagen ter oore. Een heerenhuis in den Haag, dat gedurende ongeveer een halfjaar leeg had gestaan, kreeg een nieuwen bewoner. Zijn voorganger was spiritist; dit bleek den nieuwen huurder reeds spoedig, doordat hij van tijd tot tijd spiritistische geschriften in zijn brievenbus vond, abusievelijk naar het oude adres verzonden.

Op grond hiervan - zoo vertelde men ons, heeft de nieuwe bewoner, n.b. een gestudeerd mensch, huurontbinding aangevraagd.
Zeker uit angst voor spoken...of infectie.

uit SB, Juli 1937

DAKLOOS SPOOK

In 1902 verscheen er in HTL een berichtje over een spook op de Zeedijk in Amsterdam.

Vervolgens vond ik in de SB van 1953, dus een halve eeuw later, het achtergrondverhaal van hetzelfde spook. Beide stukken hieronder.

Amsterdam heeft een spookgeschiedenis op haar Zeedijk.

Daar spookte het in Juli 1653 bij den leerlooier Gerhard gedurende 20 dagen in het huis 'Het Verdoolde Schaep' - en in Mei van het jaar 1853 kwam daar het spook terug en betrok toen zonder permissie een Kaaswinkel, zéér tot belangstelling en amusement natuurlijk van de omwonenden.

uit HTL, October 1902

HET SPOOK VAN DE ZEEDIJK

Binnenkort, zo het spook van de Zeedijk zijn traditie ten minste getrouw blijft, zal Amsterdam weer iets hebben om over te praten. Een onderwerp om van te smullen, want hoeveel grote Europese steden kunnen er in deze dagen nog op bogen een echt, wezenlijk spook te hebben, dat met tussenpozen van honderd jaar van zich laat horen? Het begon allemaal in de tweede helft van Juli 1733. De preciese datum is niet meer bekend, maar dat doet er ook niet zoveel toe. Aan de Zeedijk, in het huis "Het verdoolde Schaep", van de Nieuwmarkt af gerekend links, woonde toen een zekere Gerhards, een leerlooier, wijd en zijd bekend als een eerlijk en degelijk man. Zijn vrouw was al vroeg gestorven en had hem twee dochters nagelaten. Helena, de oudste, een heel mooi meisje maar met een jaloers en opvliegend karakter, en Dina, minder knap, teer en lankmoediger. Toen Dina twintig was verloofde zij zich heimelijk met Wouter, een stuurman, die een verre neef van de familie was. Helena logeerde op dat ogenblik bij een tante in Deventer, maar zij was nog nauwelijks terug of ze kwam achter de verloving en zij besloot de romance te verbreken. Ze kreeg een brief van Wouter aan Dina in handen waarin hij schreef, dat hij binnenkort weer naar Amsterdam zou komen. Dina werd weggewerkt en het lukte Helena inderdaad Wouter voor zich te winnen. Korte tijd later kwam Gerhards te sterven en hij liet Helena beloven altijd voor Dina te blijven zorgen. Door een zuiver toeval kwam enige tijd daarna Helena's bedrog uit.

Dina was woedend en volgde haar zuster schreiend en klagend met verwijten tot beneden in het onderhuis, waar de deur was die naar een diep gewelf leidde, waar vroeger de looikuipen en gereedschappen stonden. Helena stootte haar zuster naar beneden en vermoordde haar enige dagen later. De burens wist zij te overtuigen dat Dina aan een hartverlamming was gestorven.

Het huwelijk tussen Helena en Wouter was niet gelukkig. Helena zag Dina telkens voor zich, hoorde haar stem en drie jaar later stierf zij half krankzinnig. Haar man verdoemde haar, toen zij op haar sterfbed de moord bekende, tot eeuwig ronddolen op de plek van de misdaad.

Merkwaardig genoeg spookte het twintig jaar later, in 1753, in het huis op de plaats waar eertijds "Het verdoolde Schaep" had gestaan. Het was in het einde van Juli, de maand, dat de misdaad werd begaan. De stad was in rep en roer. Klagende geluiden werden gehoord, kermen en schreeuwen. De politie was in volle actie maar zij kon geen oorzaak ontdekken. Na twintig etmalen verdween het spook zonder dat iemand verder iets wijzer was geworden.

Honderd jaar nadien, dezelfde plaats, dezelfde tijd, was het spook er weer. Ten tweeden male stond Amsterdam op zijn achterste benen. Duizenden trokken des nachts naar de Zeedijk om het spook, dat akelige klagende geluiden uitstiet te horen rumoeren. In het huis woonden toen twee gezinnen boven elkaar, helemaal benedenin was een komenijswinkel. Niemand zag iets en er waren per nacht twintig agenten nodig om de orde te bewaren. De geluiden duurden tot in de vroege ochtend. In haar onderzoek klom de politie tot op de daken en schoorstenen. Zij zette posten en wachters uit, geen hoekje of gaatje bleef ononderzocht; het spook bleef kermen en jammeren tot het er genoeg van kreeg en plotseling vertrok zonder afscheid te nemen, de neringdoenden, die er wel bij hadden gevaren, bedroefd en verslagen achterlatend.

En tenslotte zijn nu de honderd jaar rusttijd van het spook bijna om....

Algemeen Handelsblad 5 Mei '53.

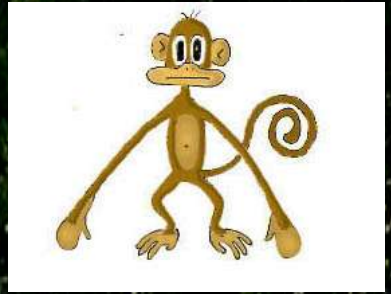
uit SB, Juli 1953

EEN LASTIGE LOGÉ

Eene juffrouw op de Veenkade te 's Gravenhage - aldus vertelt *De Residentiebode* - heeft sinds een week of acht een lastigen logé. Indien zij zich in haar bescheiden kamertje achter den winkel bevindt, wordt zij opgeschrikt door een doordringend gekrijsch, dat het meest lijkt op dat van een aap en onder den vloer vandaan komt. De vreemde gast bepaalt zich daartoe niet. Hij klopt en tikt op den grond en maakt op verschillende andere wijzen een zoo helsch rumoer, dat van slapen niet veel komt. Het beest - zoo het een beest is - is bijzonder vernuftig. Indien men op een kist of een tafel klopt, antwoordt het niet alleen dadelijk, maar tikt, een echo gelijk, evenveel malen terug, als men geklopt heeft. Op twee kloppen volgen twee tikken; op zeven, zeven enz.

De vloer werd reeds herhaaldelijk opgebroken, maar tevergeefs. Voor hen, die aan spoken gelooven, zij echter ter geruststelling er aan toegevoegd, dat de ongewilde gast zijn tegenwoordigheid verraadt op alle uren van den dag, ook op die, waarvan alle spookgeschiedenissen overeenstemmen, dat de geesten slapen. De historie, hoe onaangenaam overigens ook voor de bewoonster, heeft voor haar dan ook een goede zijde, dat zij nooit zoveel klanten heeft gezien. Ieder koopt een koek of koekje, om den rat, den aap - of hoe men het beest al verder heeft gedoopt - eens te hooren.

(zijn er onder de Haagsche vrienden, die deze zaak ernstig onderzoeken? Zou dit niet plicht zijn?)

uit HTL, Januari 1899

VAN DEN DUIVEL BEZETEN.

De verschillende dagbladen deelen de vreeselijkste en afschuwelijkste bijzonderheden mede van een non met name zuster St. Fleuret, in wier lichaam de duivel zijn domicilium gekozen heeft.

In haar krisissen slaakt zij zulke luide klachten, dat dezen op grooten afstand van het klooster vernomen worden. Het schijnt de ongelukkige toe, dat de duivel haar in dergelijke oogenblikken bijt, krabt en brandt, waartoe nog des te meer reden voor haar bestaat, omdat na de crisis, niet alleen de tanden en klauwen in haar vleesch staan, maar ook verschillende brandblaren opkomen.

Uit de uitvoerige verslagen der reporters omtrent hunnen onderzoekingen ter plaatse ingesteld en hunnen samensprekingen die zij met zuster St. Fleuret, moeder (overste) Sainte-Croix, en Dr. Ségueret, officier van gezondheid hadden, blijkt dat Dr. Ségueret nimmer afdruksels van tanden (bij zuster St. Fleuret) heeft waargenomen, ook niet van brandwonden, maar wel drie maal sporen als van hevige slagen toegebracht. Moeder St. Croix getuigde dat er sinds tien jaren geen enkele wees in de inrichting overleed.

uit HTL, Juli 1902

DE SPOOKHOED

Een eerbiedwaardige dame van meer dan zeventig jaar, met wie ik dezen zomer kennis maakte, vroeg ik, of zij ook een spiritiste was. "In mijn jeugd", antwoordde zij, "hoorde men daar nog niet van. Maar toch deed ik een ervaring op, die mij de overtuiging schonk, dat de dooden nog van hun tegenwoordigheid bewijzen kunnen geven. Ik had namelijk een vriendin, die mij haar geheele vermogen vermaakte. Daar wij hetzelfde huis bewoonden, sloot ik haar kamers af, waarin zich alles bevond wat haar toegehoord had.

Een paar dagen daarna 's morgens wakker wordende, zag ik tot mijn verbazing haar nieuwen winterhoed op mijn nachttafeltje liggen. Telkens vroeg ik mij zelf af: hoe kan deze in mijn slaapkamer gekomen zijn?

Na het ontbijt sloot ik hem dadelijk weer weg, maar den volgenden morgen lag hij andermaal aan mijn voeteneinde.

Met en onaangenaam gevoel over deze spokerij nam ik den hoed en stopte hem achter slot en grendel in den wijnkelder.

Maar wat ik ook beproefde, de hoed kwam altijd weer in mijn kamer terug.

Eindelijk begon ik te twijfelen, of de hoed wel betaald was, daar mijn vriendin, die plotseling aan een hartkwaal stierf, dikwijls zeide: "Ik betaal alles want ik koop à comptant, of laat het aangeschafte met een quitantie er bij thuis bezorgen, want men kan nooit weten wat er gebeurt en ik mij in mijn graf zou omdraaien, als ik met een schuld van de wereld afscheid genomen had."

En aangezien de hoed juist op den dag van haar heengaan in haar bezit kwam, dus het licht kon wezen, dat deze treurige omstandigheid er aanleiding toe gegeven had, dat de betaling achterwege was gebleven, zoo ging ik naar de modiste, die haar boek opensloeg en de quitantie er uit haalde. "Door de drukte", sprak zij, "vergat ik tot heden mij te laten betalen, maar morgen zal ik madame de quitantie aanbieden, anders zou zij zeker boos op mij worden..."

Ik vertelde haar de geheele toedracht der zaak, betaalde en ging weer mijns weegs.

Sedert dit ogenblik bleef de hoed op zijn plaats, wat mij tot de overtuiging bracht, dat mijn vriendin geen rust had, dan vóór en aleer de rekening voldaan was."

Brussel M.v.K.

uit HTL, Januari 1901

EEN SPOOK-MIJN

Ongeveer 300 mijnwerkers van de Glynccorrig-Grube in Glamorgan hebben den arbeid gestaakt, wijl de mijn 'behekst' is.

Sommigen beweren in de gangen een oude vrouw met een dreigend omhoog geheven mijnlicht gezien te hebben, anderen zeggen een vreeselijk geschreeuw en geweld gehoord te hebben en daarom hebben allen sedert Maandag 14 Juli geweigerd in den mijn af te dalen.

uit HTL, Augustus 1902

EEN WANDELENDE STOFFER

(....) Enige dagen vóór het huwelijk van Jeanne Hugo en Léon Daudet, werd de woning waar Victor Hugo gewoond had, ontruimd. Mevrouw Daudet, mevrouw Lockroy en de bruid waren in een kamer, waar niets meer was dan een aschschop, een tang en een stoffertje, die bij den schoorsteen stonden.

Op eens begonnen de drie dames te gillen, de heer Lockroy, die in een aangrenzende kamer aan 't werk was, kwam toelopen en vroeg wat er was.

"Het stoffertje, het stoffertje!" riepen zij, en een voor een ondervraagd, verklaarden de dames, dat het stoffertje plotseling recht op was gaan staan en naar hen toe gehuppeld was, alsof het door een innerlijke kracht werd bewogen. Voor haar voeten was het weer neergevallen. Terwijl de heer Lockroy in een andere kamer met de dames sprak, was het stoffertje weer naar zijn plaats bij den schoorsteen teruggekeerd. Het was door Victor Hugo altijd gebruikt.

Men ondervroeg een medium wie het stoffertje had laten bewegen. Tot driemaal toe antwoordde het "Charles". Men vermoedde, dat hiermede Charles Hugo, de overleden zoon van den dichter en de vader van Jeanne Hugo, bedoeld werd. Meer kon men niet te weten komen.

Algemeen Handelsblad 5 Febr. '97

uit HTL, Februari 1897

Dit zijn een paar fragmenten genomen uit een lang 'interview' met de betreffende door een poltergeist getroffen boerin in Villars, België.

GEESTEN-MANIFESTATIES

Binnen een uurtje stoomens bereikt men de bouwvallen der verlaten abdij van Villars, in welke onmiddellijke nabijheid men een boerenwoning met roode pannen en groene luiken gewaar wordt, waarvan de eigenaar handeldrijft in marmereen zerken.

De boerin vertelt hoe een bepaalde monnik, 800 jaar dood, haar medische adviezen geeft die goed uitpakken:

(.....) "Dan moogt ge die monnik wel een kaarsje branden."

"Ik herdenk hem dagelijks in mijn gebeden. (...) Dikwijls voelen wij vingers langs ons gelaat glijden en komen alle meubels in beweging, waardoor de pendule, die u op den schoorsteenmantel ziet staan, met een bons op den planken vloer viel."

"Drommels, dat was minder aangenaam, want zulke booze luimen voelt men in de beurs."

"De geesten zijn niet ondeugend; de spirit, die de pendule liet vallen, had er spijt genoeg van en zeide ons, dat hem deze door de zwaarte ontglipt was. Een andere keer werd ons zontje met een stoel en al opgenomen en door de kamer gedragen. Dikwijls horen wij ook doffe geluiden en

kloppingen in de meubels en wel op alle uren van den dag. "

(.....) "Staat gij mij toe", vroeg ik, "ook eens de meubels bij u te zien dansen of mij met den monnik te onderhouden, die voor acht eeuwen in de rijen der levenden vertoefde en in deze stille streek zijn bestaan in eenzaamheid sleet?"

"Ons huis staat voor U open"

(.....) "Ziedaar lezers" , dus eindigt de reporter zijn verslag, "wie er zich dus toe geneigd mocht gevoelen in eigen persoon waar te nemen, heeft zich slechts naar de marmezagerij, in de nabijheid der bouwvallen van het eens zo beroemde klooster te begeven om er gade te slaan, wat volslagen boven het menselijk begrip gaat."

Brussel, 10 Januari 1902

uit HTL, Februari 1902

EEN VREEMDE GESCHIEDENIS

De Heer W.H. Pollock beschrijft in het September -nummer van Longman's Magazine een vreemd verhaal, dat hij betitelt: "My only Ghost"

Toen de schrijver met zijne vrouw in 1884 het theater bezocht, zag hij in de 5de loge een treffend verschijnsel. Na het einde der acte vroeg hij aan zijne vrouw, of zij ook iets gezien had: "het antwoord verraste mij niet alleen, maar zij beschreef nauwkeurig wat ik zelf gezien had: Het hoofd van een dooden man op den schoot van een dame." (*in het publiek*) Toen het gordijn weder opging, richtten wij beiden onze binocles naar de 5de loge in de derde rij. Daar was de verschijning weder te zien als te voren. Er was niets schokkends of vreeselijks in. Een gelaat met fijne trekken. Het haar, de knevel en de baard waren zacht grijs van kleur, het lager gedeelte van den hals scheen verborgen in de plooiën van de kleding, de oogen waren gesloten, over het gelaat lag een uitdrukking van vrede.

uit HTL, October 1901

EEN BOOZE GEEST

"I suddenly arose in my ghostly attire and in a moment was upon him."—Page—

Een boer had een boozen geest in huis, die hem veel onheil berokkende. Hij wilde daarvan bevrijd zijn.

Wat doet hij nu? Hij ontruimt zijn huis, pakt al zijn huisraad op een grooten vrachtwagen, steekt daarop zijn huis in brand en rijdt weg. Met een zekere zelfvoldoening ziet hij nog eens om naar het brandende huis, waar, naar hij hoopt, de booze geest nu ook in de vlammen wordt verteerd. Maar hoor! Daar roept een stem boven van den wagen naar beneden: "Nu, dat was ook hoog tijd, dat wij ons op weg begaven."

Het was de stem van den boozen geest, deze toch reed mede. Die verandering van alle uitwendige omstandigheden had den boer niets gebaat.

Wie alleen van de verandering der uitwendige dingen alle heil verwacht, komt bedrogen uit.

Oorspronkelijk uit de 'Strijdkreet' van het Leger des Heils

uit HTL, oktober 1907

HET ZELFVERWIJT EENER MOEDER

Onder dit hoofd publiceerden wij eerder een serie ervaringen (*kloppen*) in een spookhuis te Utrecht met eenige vrienden waargenomen, waaruit blijkt, dat niet altijd de onzichtbare intelligenties zich door de onverschilligheid der menschen laten afschrikken. Daarvoor bestaat dan gewoonlijk een krachtige drang in die intelligentie zelve.

Deze moeder had gedurende tientallen jaren op allerlei wijzen in dit huis, dat van mijn kindsheid af als een spookhuis bekend stond, de aandacht der bewoners zoeken te trekken.

Gewetenswroeging over hare verkeerdheden dreven haar naar deze plaats, waar het slachtoffer harer euveldaden, hare eigen dochter om het leven kwam. Door de séances, die in verband met deze geschiedenis te Utrecht en te Nieuwer Amstel waren gehouden, werd de moeder verlost en haar den weg tot hare dochter geopend. Nog klinkt mij de in-droeve toon der woorden in het oor, toen zij door het trance-medium tot mij sprak: "Ik heb zoovele malen geklopt, maar de menschen luisterden niet."

uit HTL, October 1901

EEN SPOOKKAST TE KOOP!

Mevrouw Barkley, woonachtig op Carterton Manor in Oxfordshire, kocht drie jaar geleden op een veiling van een particulieren boedel een kleerenkast. Thans biedt zij deze kast weer te koop aan met de mededeeling, dat het een spookkast is, en in de hoop dat het spook de kast uit haar huis zal volgen. Drie maanden geleden vroegen logé's aan mevrouw Barkley, wat er 's nachts toch te doen was geweest, dat de kastdeuren den heelen nacht maar open en dicht waren gegaan, zoodat zij amper een oog dicht hadden kunnen doen. Sindsdien heeft het geraas zich elken nacht herhaald. Men verzekert zelfs, dat de geest van een ouden man, gekleed in ouderwetschen kledij met een lagen jagershoed, elken nacht met veel geraas de trappen afdaalt en door de voordeur verdwijnt. Mevr. Barkley heeft getracht het spook aan te raken, maar dat is niet gelukt, want

dan verdwijnt het.

Naar men zegt, zijn er uit Amerika reeds verscheidene aanbiedingen gekomen om de spookkast te koopen!...Voor vele Amerikanen zal 'een spook' de waarde van de kast zeker verhoogen.

Men houdt daar van sensatie en variété.

uit SB, October 1937

GEESTEN OF SPOKEN?

Sedert een week of drie doet zich te Kwadendamme (Zeeland) een vreemd verschijnsel voor, dat aan een der dorpsbewoners al heel wat last heeft veroorzaakt:

Bij den arbeider P.B. hoort men 's avonds herhaaldelijk kloppen, zonder dat men ontdekken kan wie het doet. Reeds verscheidene malen hebben dorpsgenoten op de loer gestaan, doch niets gezien. Wel hoorde men soms twintig zware slagen tegen den muur, doch als men toesnelde was er tot ieders verbazing niets of niemand te zien. In het dorp praat men van geestenklopperij en spoken; zeker is in elk geval dat de zaak totaal onverklaarbaar lijkt.

uit HTL, Januari 1907

SPOKERIJEN

(overgenomen uit het Engelse blad 'The Two Worlds')

Verscheidene jongere en een der oudere studenten van het Keble College te Oxford beweren met stelligheid een geest gezien te hebben. Verscheidene studenten werden gedurende den nacht gestoord door een geest, die de trappen op- en afliep. De student MacFarlane vertelde, hoe hij om middernacht naar zijn kamer gaande, op een zwak verlicht portaal een man zag, in elkaar gedoken en zijn gezicht bedekkende. Het was geen levend wezen, en het deed hem geweldig schrikken. Hij vertelde het geval eerst later, waarbij hij van de anderen vernam, dat ook zij dezelfde verschijning hadden gezien. De geest schijnt wel vertrouwd te zijn met deze plaats van hooger onderwijs.

uit SB, Juli 1936

DE ZWARTE DAME

In een voorstad van Charleroi heerscht sedert een achttal dagen een hevige schrik. Ziehier de reden: Alle avonden, zelfs in den nacht, terwijl de glasblazers zich naar hun werk begeven en de straten Jonet, Carpet en Rossignol passeeren, worden zij tegengehouden door eene, geheel in het zwart gekleede vrouw, die, uit de duisternis tevoorschijn tredende, vóór hen begint te dansen. Zij schreeuwt TCHIRIPT, schudt hen en verdwijnt daarna.

De slachtoffers van dit geheimzinnige personage - voor't grootste deel jongelieden - verschrikken zóó, dat zij er ziek door worden.

Een van hen, Gilles genaamd, verkeert zelfs in levensgevaar. Nog een ander is stom geworden.

uit HTL, Februari. 1896

STEENWERPEN

In het Nieuw Batavia Handelsblad stond het volgende bericht:

Een Europeaan van een der bovenwijken ondervond in de laatste dagen veel last van het geheimzinnige steenwerpen. Denkend dat een der kampong-kinderen met katepult zijn huis bombardeerde, zat hij met zijne vrouw en kinderen op den loer; doch spoedig zag de familie duidelijk, dat de steenen door een onzichtbare hand waren gedreven, zonder evenwel iemand aan te raken.

Nu riep het hoofd des gezins het kampongvolk bijeen en in tegenwoordigheid van wel 15 personen duurde dat steenwerpen tot 11 uur 's avonds. De aanwezigen zagen de steenen vallen van een meter hoogte maar konden niet begrijpen, dat zij zelve ongedeerd bleven.

Ten einde raad, waarschuwde de familie haren naasten buurman - een ware ongeloovige Thomas - die onmiddellijk op het duivelsche terrein verscheen om zich te overtuigen wat er van waar was. Thomas was zo overmoedig om den "Gandaroevo" uit te dagen, doch het laatste woord was nog niet eens uitgesproken of daar viel een steen voor zijne voeten en weldra volgden andere steenen.

Plotseling schoot hem te binnen de spookgeschiedenis te Soemedang, ettelijke jaren geleden, en de historie was voor den ongeloovige meer dan genoeg, om de plaats subiet te verlaten en onder de wollen deken te kruipen.

Dat grapje heeft nog een avond geduurd, terwijl te 2 uur 's nachts door de bureen een gesnik en gewezen werd gehoord, als van een wanhopige vrouw, die naar haar verloren kind zocht. De Javanen maakten daaruit de gevolgtrekking, dat de "Gandaroevo" niemand anders was dan de geest van eene ontaarde moeder, die haar kind vermoord had en in den Hemel niet werd ontvangen?

uit HTL, October 1897

TEEKEN

Op Kerstnacht verscheen Maria Stuart in de Tower; in den Oudejaarsnacht vielen twee der groote steenen van Stone-Henge, een reuzen-steenhoop waaronder koning Aurelius is begraven en, volgens de traditie bij het Engelsche volk is zulks een teeken van een naderend sterfgeval in de koningsfamilie; en in het begin van Januari verscheen de geest van koningin Elisabeth herhaalde malen in het kasteel te Windsor, volgens de overlevering evenzeer een teken van naderend onheil.

uit HTL, Maart 1901

EEN VERMAKELIJKE SPOOKHISTORIE

Een spookverhaal uit Binghampton N.Y. Daar staat een mooi huis, toebehorende aan een dame te New York, die een agent last gaf het voor haar te verhuren. Op zekere dag verhuisde de familie, die het bewoonde, plotseling, zonder een reden op te geven voor haar vertrek. Een andere familie nam het huis, maar na eenigen tijd kwam de man bij den agent en zeide, dat er iets niet in orde was met het huis. Als het stormde hoorde men een akelig gekerm op een der zolders, dat soms in een gil overging en dan wegstierf. Zijn vrouw bestierf het van angst, en hij moest tot zijn spijt het huis verlaten. De agent geloofde niet aan spoken en onderzocht al de zolders, om te weten te komen waar het geluid vandaan kwam. Hij vond evenwel niets. De volgende bewoners hoorden hetzelfde gekerm, en van dien tijd af bleef niemand er langer dan een week, totdat eindelijk geen sterveling meer over den drempel van het zoogenaamde spookhuis te krijgen was. Eindelijk kwam op een morgen een man zich bij den agent aanmelden, die zeide een spiritist te zijn en te willen onderzoeken, welke geheimzinnige machten in dat huis aan het werk waren. De agent verleende hem een week lang kosteloos in het huis te wonen, en na verloop van die tijd kwam hij glimlachend bij het kantoor terug. "Hebt ge het spook gevonden?" "Zeker, hier is het."

Hij haalde een klein tinnen fluitje voor den dag, dat in een gat in den houten vloer was vastgeraakt, vlak bij een raam met gebroken ruit. Wanneer het hard waaide, streek de wind over het fluitje heen, wat het gillende, kermende geluid veroorzaakte. Het huis wordt nu in orde gemaakt voor nieuwe bewoners, en het geloof in spoken heeft in die buurt een gevoeligen knak gekregen.

'Nieuws van de Dag' van 19 Jan.1897

uit HTL, Maart 1897

EEN SPOOKHUIS TE WELTEVREDEN

Een vriendenhand zendt ons volgend knipsel uit de Java-Bode van 18 Februari '97. Wij hopen dat de geestverwanten in Batavia en Weltevreden, na nauwgezet onderzoek, ons een onopgesmukt getrouw verslag van hunne bevindingen kunnen toezenden. (red.)

Te Tjileuleniet, boven Meester Cornelis, ligt naast Villa Nova een ander buitenverblijf, sedert jaren bewoond door den heer O., waar wonderlijke dingen gebeuren. Zit men er in de schemering in het koepeltje aan den grooten weg, dan hoort men, zonder ooit iemand te zien, iederen avond duidelijk zeggen: Potong moeloed amper mati. Iederen nacht wordt de huisheer wakker door het gedruisch van een net Europeaan met een blonden baard, die de van binnen gesloten kamerdeur opent, de bedgordijnen opslaat en hem strak aanziet zonder hem verder overlast aantedoan.

Tracht men den bleeken gast te grijpen, dan is hij plotseling verdwenen. Minstens eenmaal in de week wordt de bewoner van het spookhuis opgeschrikt door een binnenshuis vallend pistoolschot, waarvan de oorsprong niet te vinden is. Eens toen Dr.v.D. des avonds bij den heer O. geroepen werd, zeide eerst- genoemde: "Hè. 't is hier net een oord om zoo een tijger te hooren brullen." Nauw had de geneesheer de woorden gesproken of vlak bij hem werd het donderende gebrul van den koning des wouds gehoord, zonder dat van den *kiai* iets te zien was. De dokter is nooit meer terug gekomen en mannen, voor geen klein geruchtje vervaard, hebben als logés dezelfde verschijnselen waargenomen.

uit HTL, April 1897

EENE GEESTVERSCHIJNING OP WINDSOR CASTLE

Aan het Engelsche hof wordt op dit oogenblik de belangstelling in hooge mate gewekt door eene bovennatuurlijke verschijning, waarvan Windsor Castle, eenigen tijd geleden, het tooneel geweest is. In deze koninklijke residentie schijnt het te spoken en er wordt zelfs beweerd, dat Koningin Elisabeth, of haar schim, elken nacht door de gangen van het kasteel wandelt. Al de kasteelbewoners verkeren in angst, en Princes Beatrice werd, door vreemde en onverklaarbare geluiden in hare vertrekken, genoodzaakt naar een ander gedeelte van het omvangrijke gebouw te verhuizen.

Deze blijkbaar bovennatuurlijke verschijnselen hebben zulk een geweldigen indruk op de bewoners van het kasteel gemaakt, dat de recruteering voor de nachtelijke bewaking met groote moeielijkheid gepaard gaat. De beangstigde Engelschen weigeren dezen dienst, en de autoriteiten zijn genoodzaakt tot de leren hun toevlucht te nemen, die zich veel minder vreesachtig toonen en zich, waarschijnlijk als katholieken, beter in staat achten het gevecht met de dochter van Hendrik VIII op te nemen.

Ook wordt gemeld, dat de nachtelijke wandeling van het Windsor Spook vergezeld gaat van zware zuchten en de klacht: 'Gij hebt mijn werk vernietigd.'

De Engelsche Katholieken maken daaruit op - niet zonder zekere zelfvoldoening - dat de Koningin, die de ziel was der hervorming in Engeland, de tegenwoordige katholieke beweging in het Vereenigd Koninkrijk, met groote bitterheid des geestes gadeslaat.

overgenomen uit het Engelse spiritistische tijdschrift 'LIGHT'

uit HTL, April 1897

SPOOKHUIZEN OVERAL

Men fluistert van een spookhuis in de residentie; in Utrecht is een huis waar het nog voortdurend spookt; het onderzoek naar de spookhuizen in Rotterdam worden door de bewoners en omgeving tegengewerkt, toch spookt het voort, nu hier, dan daar.

Uit de 'Uebersinnlich Welt' een spookverhaal uit Pisa:

"Sedert den dag, waarop ik een andere dienstmaagd kreeg - zij is nu reeds een maand hier - hebben zeer merkwaardige dingen in mijn woning plaats. Elke avond tusschen 9 en 10 uur wordt aan onze huis- en trapdeur gescheld. Mijn man heeft een soldaat als wacht op straat geplaatst en hij zelf hield dikwijls wacht, terwijl ik en mijne dienstbode de deuren aan de binnenzijde bewaakten. Het gelukte ons evenwel niet den aanvankelijk vermoeden grappenmaker te ontdekken en wij moesten tenslotte tot den overtuiging komen, dat onzichtbare krachten deze stoornis teweegbrachten. Het schellen werd gevolgd door een kloppen op tafels en deuren in onze woning, die soms geleken op revolverschoten. Eens toen ik mij in de kamer van mijne kinderjuffer bevond, verzocht ik de onzichtbare kracht mij een teeken van hare aanwezigheid te geven. Onmiddellijk klonken twee harde slagen op een werktafeltje, dat ver van ons verwijderd was. Ook eergisteren weerklonk in tegenwoordigheid van den heer Federico, Professor in de natuurkunde, een verschrikkelijke slag op onze deur, die hem zeer ontzette, daar buiten mijne ziek te bed liggende dienstmaagd niemand anders in huis was dan de Professor, mijn man en ik."

uit HTL, September 1897

GEESTEN IN DE STRAAT

A.J. Riko, bekend schrijver en spiritualist, bespreekt spookgeschiedenissen, en geeft een lijst van huizen waar het spookt in 'den tegenwoordigen tijd', tot 1897.

"Spookhuizen komen in alle plaatsen voor en om te toonen, dat ze veel minder zeldzaam zijn dan men wel denkt, wil ik eens enkele voorbeelden aanhalen, die alléén te 's Gravenhage binnen de laatste 25 jaren zijn voorgekomen.

- Een der prachtigste perceelen in het Lange Voorhout, vele jaren geleden in het bezit geweest van eene familie, waarin meermalen zelfmoord voorkwam. Verschijningen van diergestalten en andere, ook aan bedienden.
- Een groot gebouw op de nu gedempte Prinsegracht. Het openen en sluiten van deuren zonder zichtbare oorzaak en geluiden als zweepgeklap.
- Een in de Assendelftstraat, bewoond door eene familie, een mijner vrienden intiem bekend. Nachtelijke rustverstoringen, waardoor de familie zelfs zoolang ze duurden geen dienstboden in huis konden houden.
- Een aan den Z.O. Buitensingel. Gedurig luiden van de bellen in huis aanwezig, ook op den dag, onder de oogen der huisgenoten, enz.
- Een op de Stille Veerkade, bewoond door een bij de onderzoekers vroeger zeer bekend medium. Verplaatsing van voorwerpen, geluiden, nachtelijke rustverstoring, enz.
- Een bovenhuis op de Hoofskade, dichtbij het Oude-Mannenhuis der N.H. Gemeente. Als hierboven.
- Een huis op de Dunne Bierkade, idem. Heeft lang geheel onbewoond gestaan. De eigenaar verkoos het niet te gebruiken en wilde het niet verhuren.
- Een bovenwoning van de van Hogendorpstraat. Het werpen met allerlei projectielen, stukken steen, enz, waardoor glazen en ornamenten vernield werden. Een dagenlang voortgezet politieonderzoek bracht niets aan het licht; de politie was getuige van de feiten.
- Een winkelhuis in de Veenestraat. Geluiden en ander rumoer, als de bewoners zich ter ruste begaven.
- Een buitenhuis aan het kanaal onder Waalsdorp, lang geleden bewoond door eene bekende talrijke familie, waarin vele artisten voorkomen. Allerlei manifestatiën, nu eens van dwazen dan weder van zeer onaangenaamen aard.
- Een bovenhuis in de Kazernestraat, waarvan het benedenhuis was bewoond geweest door een persoon, die een einde aan zijn leven had gemaakt. Voetstappen op trappen en gangen, aanrakingen zonder zichtbare oorzaak. Daarbij gaf zelfs een nog op moeders schoot zittend wicht door duidelijke teekenen te kennen, dat het de ongewoone verschijnselen opmerkte en ondervond. Zietdaar voorbeelden genoeg, hoewel het mij, indien ik mijne herinneringen raadpleegde, niet moeilijk zou vallen er nog meer bij te voegen.

uit HTL, December 1897 (Kerstsupplement)

EEN TENOR DOOR GEESTEN VERVOLGD

Zoo er in deze eeuw, die men zoo gaarne de verlichte eeuw noemt, nog menschen zijn die aan de fabelen omtrent de geesten gelooven, dan zal het volgende feit hen niet onaangenaam zijn. Het is voldoende om den vreesachtigen schrik aan te jagen en de haren te bergen te doen rijzen. Indien ge het niet gelooft, neem dan een kaartje naar Pavia en ga zelf zien. Een der kamers, grenzende aan het Guidi Théâtre dezer stad, is door de geesten tot hun théâtre verkozen.

De gevierde tenor, die nu in het Guidi Theatre zingt, bewoont eenige vertrekken in het café, dat aan het zelfde theatre grenst. Zijn slaapkamer wordt des nachts door geesten bezocht. Gedurende 4 of 5 nachten heeft hij geen oog kunnen sluiten. De verschijnselen hebben bepaald bezit van zijn verblijf genomen. Het bed wordt met veel gedruisch onder hem weggenomen, woeste slagen worden in de muren voortgebracht, de vloer trilt onder den stap der onzichtbaren, die in de lengte en de breedte wandelen, en de knoppen van de deur worden op een woeste wijze heen en weer bewogen.

Men zal wel begrijpen, dat het angstzweet onzen vriend nu en dan uitbrak en zijn bed een ware plaag voor hem werd, hoeveel geduld hij ook had. Op zijne verschrikte kreten spoedden de bewoners zich om hem gezelschap te houden. Maar de geesten waren stoutmoedig en brutaal, zij aarzelden geenszins om hunnen tegenwoordigheid aan te duiden, zelfs wanneer er verscheidene personen aanwezig waren en tot op dit oogenblik hebben noch gebeden noch argumenten hen kunnen verdrijven.

In de meening verkerende, dat de aanwezigheid der geesten werd veroorzaakt door sommige brieven, die in zijn bezit waren, wierp de tenor die in het vuur, doch te vergeefs; de geesten waren woester dan ooit. Verscheidene voorname personen bezochten de spookkamer gedurende den nacht en verklaren, dat de geruchten ervan niet overdreven zijn.

Een jonge, moedige man strekte zich in de lengte langs den muur uit, waar de slagen gehoord werden, nauwelijks had hij dit gedaan, of de slagen weerklonken op woeste wijze in zijne onmiddellijke nabijheid, zoodat hij zich voorzichtig haastte zijne positie te verlaten.

Den voorlaatsten nacht vereenigden zich een dertigtal personen in het vertrek van den tenor om te zien, wat er voor zou vallen.

Zoo er nog bij mochten zijn, die aan een grap gelooven, anderen daarentegen werden overtuigd van de bovennatuurlijke oorzaak der feiten, waarvan zij getuigen waren.

Na het bovenstaande gelezen te hebben, schreef de redacteur aan een vriend te Pavia, zekere Ernesto Volpi, om zich van de waarheid der zaak te vergewissen en hij ontving een nauwkeurig verhaal, dat met het bovenstaande overeenstemde.

naar een artikel in een Italiaans blad uit 1883

uit SpW, September 1889

MANIFESTATIES VAN GEESTEN OP HET EILAND OESEL (Finland)

Dit is een lang verhaal waarvan alleen de meest opmerkelijke passages hier volgen. Het verhaal gaat over een kerkhof waar enkele rijke families een grafkapel in bezit hebben met een trap naar het gewelf waar de doden zich bevinden in kisten op ijzeren schragen. Het gerucht ging dat het spookte in een van die kapellen, die van de familie Buxhoewden, maar de familie besteedde daar geen aandacht aan.

"Op den 28e Juni 1844, een Pinkstermaandag, kwam de vrouw van een kleermaker - Dalmann geheeten - met hare kinderen in een wagentje van Ahrenberg, om het graf harer moeder te bezoeken. Zij bond het paard aan een der ringen, om wanneer zij haar gebed op het graf geëindigd had, vrienden op het land te bezoeken. Gedurende haar stil gebed scheen het, alsof zij in de richting der kapel eenig geruisch hoorde, zij lette er evenwel niet op. Teruggekeerd van het graf harer moeder, vond zij het paard in een onverklaarbaren toestand, ofschoon het anders een zeer mak dier was. Het paard zweette, schuimbekte en sidderde, het scheen doodelijk verschrikt en was nauwelijks meer in staat te gaan. Zij was genoodzaakt naar de stad terug te keeren en een arts te hulp te roepen. Deze gaf het dier een aderlating en meende dat het een hevige schrik moest gehad hebben.

Den volgenden Zondag geschiedde hetzelfde voor dezelfde kapel met andere paarden, ja enkele personen meenden zelfs zuchten en gedruisch gehoord te hebben. Dit was slechts een voorspel.

(...) Eens op een dag in de volgende maand Juli, waren elf paarden aan dezelfde kapel vastgebonden.

Voorbijgangers hoorden gedruisch in de kapel, alsof het onder uit het gewelf kwam.

De voorbijgaanden maakten anderen daarop opmerkzaam en toen de eigenaars der paarden bij de dieren kwamen, vonden zij deze in beklagenswaardige toestand. Eenige hadden woeste pogingen aangewend om zich los te rukken, andere lagen doodelijk verschrikt op den grond, nog andere konden nauwelijks gaan of staan. Ook op deze werd een aderlating verricht. Drie of vier stierven evenwel binnen twee dagen.

De zaak werd ernstig.

Omstreeks dien tijd stierf een lid van de familie Buxhoewden. Gedurende de begrafenisplechtigheid meende men een zeldzaam gedruisch, alsook zuchten in het gewelf te hooren, tot grooten schrik der aanwezigen, in het bijzonder der bedienden. De paarden van den lijkwagen schenen aangegrepen te zijn, doch minder dan vroeger.

Na den lijkdienst - de lijk-kisten bleven gewoonlijk eenigen tijd in de kapel staan, - waagden het drie of vier moedige personen, in het gewelf af te dalen. Zij hoorden niets, maar tot hun groote verbazing vonden zij de talrijke naast elkander geordende lijk-kisten van hunne plaatsten verwijderd en op een hoop door elkander liggen. Dit gaf aanleiding tot veel gesprek.

Er wordt een grondig onderzoek ingesteld door een commissie van notabelen, de kelder wordt weer in de oude staat hersteld en verzegeld, en niemand heeft een verklaring voor het gebeurde. Wachters worden drie dagen lang voor de deuren geplaatst.

De commissie vond na afloop van deze tijd alles onbeschadigd. Doch met kloppend hart zag de commissie evenwel het volgende: niet alleen waren alle kisten van hare plaatsen en lagen door elkander in het gewelf, maar velen stonden overeind en wel zoo, dat het hoofdeinde op den vloer stond, niettegenstaande de groote zwaarte der eikenhouten kisten. Het vreemdste was verder, dat de deksel van een der kisten gebroken was en uit de spleet de beschadigde rechter bovenarm tot den elleboog naar buiten gedrongen was, terwijl de benedenarm met de hand naar de zoldering van het gewelf wees. Huiverend naderde de commissie de kist waaruit de arm stak. Zij bevatte het overblijfsel van een lid der familie Buxhoewden, die een zelfmoord beging, ofschoon het geval indertijd geheim

gehouden was en de doode met de gewone plechtigheden begraven werd. De opschudding hierover drong ook tot het publiek door. Dezelfde hand, die uit de kist stak, had met een scheermes den hals doorgesneden. (.....)
De steringen duurden nog verscheidene maanden, tot de familie Buxhoewden besloot die kist te begraven, waarop zij eindigden."

uit SpW, December 1889

DE SPOOKBOOM

De heer Hugo Baltze verhaalt:

"Gedurende mijn verblijf in Kolwe, Oost Afrika, werd aan het gouvernement een rapport ingediend over een boom, die de vreselijke eigenschap had bij iemand, die enig deel ervan aanraakte, den drang tot moorden op te wekken.

Een soldaat die hem aanraakte werd krankzinnig en schoot direct drie of vier personen dood, waarna hij in het bamboebosch ontsnapte. Verscheidene soldaten, werden hem nagezonden tot vervolging, en toen een hunnen zijn volkomen ongelooft in deze historie te kennen gaf en spottend naar den boom ging en den stam aanraakte, werd hij onmiddellijk razend en schoot verscheidene mannen neer en kon niet eerder overmeesterd en gedood worden, voor hij al zijn patronen verschoten had. Ik weet niet hoevele ongelukkigen daarna allen met moordzucht werden bezield door aanraking met dien misdadigen boom, maar

hun aantal was groot. Om aan deze treurige tooneelen een einde te maken liet het gouvernement een groote hoeveelheid stroo en droog hout om den boom opstapelen en in brand steken. Het vuur werd steeds gevoed tot de boom geheel verteerd was. Daarna hielden de moorden op."

uit HTL, Februari 1914

EEN FRANS BATALJON DOOR GEESTEN VERJAAGD !

Zie hier een zonderlinge gebeurtenis, door dokter Parent verhaald, welke plaatsgreep in het regiment, waarvan hij chirurgijn -majoor was.

Dit regiment ontving bevel om van Palmi in Camabrië te vertrekken en zich naar Tropea te begeven. Op de bestemde plaats aangekomen, wees men hen een zeer slechte kazerne aan. Het was een oude, vervallen abdij. De inwoners der plaats waarschuwend de officieren dat het bataljon den nacht in dit verblijf niet rustig zou kunnen doorbrengen, omdat er elken nacht geesten spookten, zodat andere regimenten, die er reeds ingekwartierd werden, er niet konden blijven.

Men lachte om de bijgelovigheid dezer eenvoudige lieden. Maar ongeveer te middernacht hoorde men tegelijkertijd in alle hoeken der kazerne verschrikkelijke geluiden weerklinken, zoodat alle soldaten, die geheel gekleed sliepen, verschrikt de vlucht namen. Door hunne officieren ondervraagd, antwoordden allen, dat zij de duivel door een opening van de deur hunner kamer hadden zien binnenkomen, zich vertoonende als *een grooten zwarten hond met langen staart*, welke zich op hen wierp, met de snelheid van het weerlicht over hun borst was gegaan en daarna aan de tegenovergestelde zijde was verdwenen.

Men kon met geen mogelijkheid de soldaten bewegen, om in hunnen kazerne terug te keeren.

(.....) Wij zijn genoodzaakt aan de werkelijkheid van het feit geloof te slaan en men kan niet zeggen, dat het een droombeeld of hallucinatie was, want het was geen afzonderlijk geval, daar de bewoners van Tropea de voorzorg hadden genomen te waarschuwen voor deze verschijning, die elken nacht plaats had en die reeds verscheidene regimenten op dezelfde wijze verdreven had.

uit SpW, November 1889

EEN SPOOKSCHIP

Van 1850 - 57 spookte op het Engelsche schip 'Asp' een geest, waarvan Alldridge, kapitein bij de koninklijke marine de geschiedenis schreef. De Asp werd in 1850 tot vrachtschip bestemd. De timmerlieden wilden op het schip niet werken, toen het aan de werf lag en voorspelden ongelukken met dat schip. Dikwijls hoorde men een geweld als van een dronken, strompelenden, vallenden persoon, hoorde loopen, de gereedschappen arbeiden,

alles dooreen werpen, geluiden alsof granaten ontploften. Eens zag de wachthebbende soldaat de gestalte van eene vrouw op de raderkast, die met den vinger naar den hemel wees. Zij werd later meermalen gezien, ook door een persoon, die met de geheele geschiedenis onbekend was. Toen de hofmeester eens alleen op het schip was en een onbekende tot hem sprak, kromp hij van schrik ineen en verzocht den kapitein, die hem nauwelijks herkende, hem terstond aan wal te laten zetten.

De Asp was vroeger een pakketboot tusschen Schotland en Ierland geweest. Toen eens al de passagiers ontscheept waren, vond de vrouw van den hofmeester, als zij in den damessalon afdaalde, een schoone jonge vrouw dood, met afgesneden hals in bed liggen. Alle naspeuringen daarover waren vruchteloos. Gedurende de tijd dat Alldridge kapitein was, moest hij van tijd tot tijd matrozen ontslaan, die de witte doorzichtige gestalte met den naar den hemel wijzenden vinger gezien hadden. Verscheidenen, die hij niet wilde laten gaan, ontvloden. Dikwijls werd de kapitein des nachts aangeraakt. Trok hij onmiddellijk aan de klok, dan was er, wanneer de kwartiermeester kwam, niemand te zien. Toen eindelijk in 1857 of 58 de Asp ter herstelling op de werf te Pembroke gebracht werd, zag de wacht de vrouwengedaante op de raderkast, met naar den hemel geheven handen en daarna aan den oever springend. Zij ging daar voorbij verscheidene wachten, waarvan er een van schrik zijn geweer liet vallen, een ander op haar vuurde, een derde zag haar bij een graf op het kerkhof met naar den hemel gestrekte handen staan, tot zij onmerkbaar verdween. Na dien tijd heeft men op de Asp nooit meer iets gezien of gehoord.

uit SpW, September 1889

DE GEEST VAN DEN TOWER

Bij het proces van Koningin Carolina in 1821 werden de wachten op den Tower verdubbeld en Kolonel S. die schatbewaarder der kroonsieraden was, moest met zijne familie daar zijn verblijf houden. Op een avond tussen licht en donker zaten zij, de Kolonel, zijne vrouw, zoon en dochter te luisteren naar de schildwachten, die, zingende uit de wachthuizen boven en beneden, elkander antwoord gaven.

De avond was zeer drukkend en warm en de deur stond op een reet, toen plotseling iets door de opening naar binnen drong. Kolonel S. dacht in het eerst dat het een rookwolk was, doch het nam den vorm eener donker grijze pyramide aan met eenige werking in het midden.

Mevrouw S. zag een gedaante. Mej. S. had een onbeschrijfelijk gevoel van koude en afgrijzen. De zoon zat aan het venster, staarde op de verschrikte en ontstelde partij, maar zag niets. Mevr. S. verborg haar hoofd onder hare armen op de tafel en riep uit: "O Christus! het heeft mij aangegrepen!"

De kolonel nam een stoel en wierp die naar de spookgestalte, die er door heen ging. De wolk scheen zich door de kamer te bewegen en verdween, zooals zij gekomen was, door de deur.

(....) Mevrouw S. bleef na die gebeurtenis in een toestand van neerslachtigheid gedurende zes weken en stierf toen.

Het duurde zeer lang eer Kolonel S. de indruk die het op hem gemaakt had overwonnen had en met weezin sprak hij er van, maar zeide, dat hij nooit zou twijfelen aan hetgeen hij gezien had.

uit SpW, Juni 1889

MARIA STUART IN DEN TOWER VAN LONDEN

Onder de velen rampzaligen, die in dezen steenklomp het oogenblik verbeidden, dat hun door den beul het hoofd van den romp zou gescheiden worden, behoorde ook Maria Stuart.

Later werd dit gebouw, door Willem den Veroveraar gesticht, gebruikt tot bewaarplaats der kroonjuweelen, waar deze achter slot en grendel weggesloten, naar het gevoelen der politie niets van de dieven te duchten hadden.

De bekende ontvreemding der kostbaarste sieraden gaf er aanleiding toe, dat de kommandant dezer vroegere Staats-gevangenis, het bevel ontving, om bij het minst verdachte geluid, met zijn onderhebbenden de ronde te doen.

In den Kerstnacht van December 1.1., hoorden de officier die den zoogenaamden toren van den Constabel bewaart, in welk gedeelte van den Tower zich de cel bevindt, waar het slachtoffer van Elisabeth maanden achtereen opgesloten zat, zeer duidelijk een licht gedruisch van voetstappen.

Aanstands nam hij een lantaarn ter hand, om te onderzoeken wat dit te beduiden kon hebben. Naarmate hij in de duistere gang voortschreed, verwijderden zich de voetstappen en werd hij plotseling bij het schijnsel van de lantaarn een schim gewaar, die drie lange, bange zuchten slaakte....

De officier trachtte de gedaante te achterhalen, maar reeds had deze zich de richting der cellen uitgaande, opgelost. Ofschoon ver van een bijgeloovig man, is hij er ten stelligste van overtuigd, in de "Christmas-ghost" van den Tower, de schim van Maria Stuart te hebben ontmoet.

uit HTL, Februari 1901

DE VERSCHIJNING VAN EEN VERMOORDE

Een jong Russisch officier, die zeer clairvoyant was, zat eens in een groot gezelschap voor de piano te zingen, zichzelf daarbij begeleidend, toen hij plotseling verbleekte en zich met sturende ogen omwendde. De verschrikte aanwezigen vroegen wat hem deerde. Hij zag een dame van zeldzame schoonheid op den drempel der deur staan, hem smekend tot haar te komen. Daar niemand dan hij het verschijnsel zag, beproefden zijne kameraden hem over te halen haar niet te volgen. Doch tevergeefs.

De gedaante verscheen voor de tweede en derde maal, viel op hare knieën en bad hem haar te volgen.

Hij kon niet langer weerstand bieden en gevolgd door een groot aantal zijner vrienden, schreed hij voort achter de verschijning. Zij verliet de stad en begaf zich langs den grooten weg gedurende 20 à 30 minuten, telkens omziend of zij gevolgd werd, tot zij aankwam bij een diepe greppel en verdween. De officier en zijne vrienden plaatsten eenige steenen bij de plek tot herkenning. Den volgenden dag met eenige soldaten teruggekeerd liet men dezen in de greppel graven, waar zij twee lijken vonden, het eene van een jonge, schoone vrouw en het ander van een jongen man, die op huwelijksreis door den postiljon vermoord, uitgeplunderd en begraven waren.

De moordenaar werd ontdekt en onthoofd.

uit HTL, Maart 1900

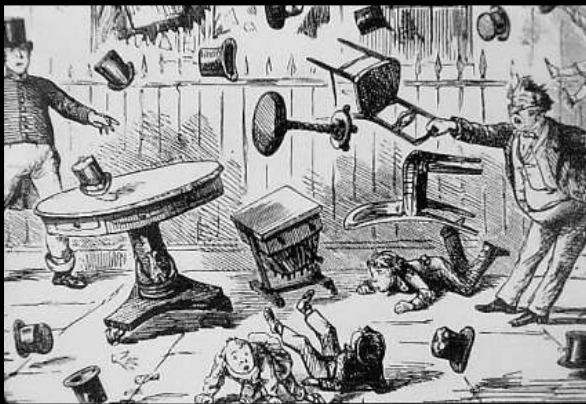
EEN ONVOLDANE SCHULD

Monseigneur Paire, Bisschop te Algiers, zat te lezen in zijn studeervertrek, toen hij de deur achter zich hoorde openen. Hij zag rond en bemerkte een zeer duidelijke begrensde verschijning, waarin hij een zijner parochie-leden herkende, aan wien hij bijzonder gehecht was geweest. Duidelijk hoorde hij daarop de woorden: "Gij, die mij genegen zijt, help mij, ik heb een schuld achtergelaten". Daarop werd de grootte der schuld en de naam van den schuldeischer genoemd. "Voldoe deze schuld, opdat mijn lijden ophoude."

Den volgenden morgen begaf de Bisschop zich naar het opgegeven adres, bevond dat de mededeelingen van de verschijning correct waren en voldeed de schuld.

uit HTL, Juni 1900

EEN SPOOKHUIS TE TURIJN

In de Bavastraat van genoemde stad, woont een zekere Bartolomico Fumero, die er een drankwinkel op nahoudt en met zijn vrouw en eenigen zoon een paar kamers boven den slijterij betrokken heeft. Verleden Donderdag was Bartolomico al in de vroege ter bijwoning van een jachtpartij naar Panculiero gestoomd. Toen zijn vrouw en zijn zoon op hun beurt het bed verlaten hadden hoorden zij opeens een vreeselijk geweld beneden. Zij snelden naar de gelagkamer en zagen tal van flessen en glazen in scherven op den grond liggen. Terwijl zij elkander verschrikt aanblikten, begonnen de stoelen en tafels om hen heen te dansen.

Zij vloden naar de keuken, waar de koperen pannen en verder gereedschap als vogels door de lucht vlogen en met zulk een kracht tegen de muren botsten, dat alles geblutst en

gebroken neerviel. Madame viel flauw, terwijl de jongen de straat opliep en om hulp schreeuwde. Verscheidene voorbijgangers traden het ontredde huis binnen en waren er nog enkele oogenblikken getuige van, hoe het huisraad door onzichtbare handen vernield werd. Plotseling hield het rumoer op, maar ook plotseling begon het weer opnieuw te spoken, waarbij het beddegoed, de ledikanten, de kleren, de schoenen enz. enz., uit de bovenkamers langs de trap naar beneden gleden. Men telegrafeerde Bartolomico, die aanstonds terugkeerde zonder er in te mogen slagen de geesten tot bedaren te brengen... Een jong mensch hing zijn hoed aan een spijker op met den uitroep: "Wij willen eens zien of de spirits hem zullen sparen." Tegelijkertijd echter was de hoed verdwenen en werd later tusschen een hoop vuilnis in de straat teruggevonden.

Nadat deze verschijnselen nog een dag aangehouden hadden, ontbood Bartolomico een priester, die de muren met wijwater besprenkelde en vurig bad om verlossing. Maar nauwelijks had hij zijn gebed beëindigd of een flesch rolde voor zijn voeten en toen hij deze weer op de tafel zette, sloeg zij met zulk een kracht neer, dat de wijn tegen de zoldering spatte. De priester verliet hoofdschuddend het huis, waarop de politie zich met de zaak bemoeide, maar evenmin als aan een priester mochten de agenten er in slagen den geesten eerbied in te boezemen. Om ten laatste een eind aan de zaak te maken, werd de woning van Bartolomico op last van den burgemeester leeggehaald en gesloten.

uit HTL, Mei 1901

HET TWEEDE GEZICHT BIJ PAARDEN

In een artikel in HTL 1901 worden fragmenten aangehaald uit diverse 19de eeuwse boeken en tijdschriften, waarin het merkwaardige reageren van paarden op geesten wordt beschreven.

“Een geestelijke vertelde mij, dat toen hij van een prediking in de nabuurschap des middags om 2 ure terugkeerde, zijn goede oude merrie plotseling nabij een kruispunt stil stond, met alle teekenen van schrik. Zijn koetsier deed wat hij kon, noch met de stem, noch met de zweep, was zij te bewegen voorwaarts te gaan. Hare oogen puilden uit het hoofd en zij was zoo door vrees aangegrepen, dat zij den wagen van links naar rechts slingerde. De geestelijke beval den koetsier het paard bij den teugel te nemen en voort te leiden. Vergeefsche moeite. Zij beproefden het vrij van den wagen achterwaarts heen te leiden. Het was nutteloos. Toen besloot de geestelijke terug te gaan en in vollen ren de merrie over het bepaalde punt te doen galoppeeren. Vruchteloos. De koetsier, die een boer was, zeide: “ik zou het u wel vooraf gezegd hebben, dat het paard voorbij dit punt niet te krijgen zou zijn.” Ten einde raad, besloot de geestelijke te voet huiswaarts te gaan en gaf den koetsier bevel, den besten weg te kiezen en huiswaarts te keeren. Toen de geestelijke vertrokken was, wierp de koetsier zijn ouden mantel over den kop van het dier, en had het succes terug te keeren. Dit was een van de vele gevallen aan de naburige bewoners op diezelfde plaats overkomen. Kort na die moeilijken tocht van den geestelijke, kruiste men bij het aanleggen van irrigatiewerken dit gedeelte van den weg en vond daar een geraamte negen voet diep onder de oppervlakte van het veld juist aan den kant van den weg. Daar was geen verhaal noch volksoverlevering, die verklaarde hoe dit gebeente daar gekomen was. Het geraamte werd op het kerkhof begraven. En na dien tijd voegt de schrijver er aan toe, ondervond men geen moeilijkheden meer bij het passeeren van deze plaats.

Een jong edelman kwam met twee zijner vrienden, een pikeur en een hond van de jacht. Het was reeds schemer. Als zij een weg door het woud afkwamen, zagen ze van verre een kar naderen, getrokken door een boer. Toen de kar meer nabij kwam, begonnen de paarden te steigeren, de honden te huilen. De paarden drongen naar den kant van den weg en bleven daar als verlamd van schrik staan, terwijl de hond schudde van grooten angst. De jagers zeer bevreesd, riepen den man toe snel voorwaarts te gaan, daar zijn kar de paarden schichtig maakte. Toen de kar voorbij ging zag men in het voertuig iets bedekt met een linnen kleed. Op dit oogenblik stierf de hond en de paarden waren op het gebit bedekt met een wit en groenachtig schuim, hunne lichamen trilden.

Toen de man een eind weg was, vroeg de edelman aan den pikeur, wat dit beduidde.

“Weet u dan niet, dat 't het lichaam van een zelfmoordenaar was, dat zoo even passeerde? Het was het lijk van den armen Terence.

Daar de geestelijke het niet op het kerkhof wilde doen begraven, heeft zijn vrouw het lijk doen wegnemen en wegvoeren naar een afgelegen dorp, hopen dat daar geen bezwaren voor het ter aarde bestellen zullen gemaakt worden.”

Nog dient hieraan toegevoegd dat een der paarden met een vaart wegsnelde, toen de kar nabij hen op den weg was en de andere het op dezelfde wijze volgden.

uit HTL, Maart 1901

GEVLEUGELDE GEESTEN

HTL vermeldt een serie voorvallen bij het overlijden van Koningin Victoria (1837-1901) de langstregende koningin die Engeland gekend heeft en iemand die haar stempel op een heel tijdperk heeft gedrukt.

Juist op het oogenblik, toen de lijkst in de open lucht kwam, vloog een duif uit de deur der kapel. Zij vloog een oogenblik rond, tot haar maat naar buiten kwam en zij aan zij vlogen beiden over het kwartier der 'Militaire Hoogheden' naar het graf te Frogmore (*Windsor*). Zij zouden de geesten van de Koningin en haar Gemaal (*Prince Albert*) geweest zijn. Het bijgeloof dat reine zielen tot lichaamsvorm kiezen de gestalte van een duif, is oud maar schoon.

uit HTL, Maart 1901

PARANORMALE GOUDVISSEN

Over de proeven van een zekere geleerde Dr. Gabriel, die na de dood van zijn vrouw zich intensief met verschijningen als bewijs van leven na de dood is gaan bezighouden, en uit wiens aantekeningen na zijn dood het volgende tevoorschijn kwam...

Honderden gevallen van verschijningen vond ik verhaald, maar geen enkele kon een wetenschappelijk onderzoek weerstaan. Eindelijk kreeg ik den sleutel en wel van zeer onverwachte zijde. Eens, terwijl ik in mijn studeervertrek zat, kwam dat onbeschrijflijke gevoel weer over mij. Ik keek op van het boek, waarin ik las en zocht te vergeefs naar de onzichtbare gedaante. Het was al laat in den nacht; alles was stil, maar opeens doet een licht geplas in de richting der goudvischkom, die in een hoek der kamer stond, mij opkijken.

Ik verwonderde mij over de klaarblijkelijke ontroering, die de goudvissen had aangegrepen. Dat zij vreeselijk verschrikt waren, zag ik duidelijk, daar ik hare gewoonten nauwkeurig had waargenomen. Toch was er schijnbaar geen enkele reden voor hun angst. Zou het mogelijk zijn,

dat de voor mij onzichtbare tegenwoordigheid voor deze lagere schepselen zichtbaar was?

Iederen nacht sloeg ik de goudvischkom nauwkeurig gade. Bij iedere gelegenheid was de schrik der goudvissen gelijktijdig met de vreemde gewaarwording, die ik ondervond.

Hier was mogelijk een middel, om het groote geheim te doorgronden. De taak was nu om te ontdekken, in welk opzicht het gezichtsvermogen dezer visschen van het onze verschilt?....

Dit waren vragen, ontstaan door het geplas van een kleinen goudvisch. Daarop een praktisch antwoord te vinden was de taak die ik mij oplegde.

En hij slaagde, maar ten koste van hun gezichtsvermogen en hunne gezondheid.

uit HTL, Februari 1901

WAT ZAG DE PONY?

In 'The Listener' van 29 April vertelt Harry Price (een bekend onderzoeker van spookhuizen) de volgende geschiedenis:

In mijn jongensjaren reed ik van tijd tot tijd een pony tusschen Wellington en Walcot, een afstand van ongeveer 5 mijlen. Dicht bij het dorpje Admaston was er een vrij lang wegdeel, dat door kreupelbosch liep. Soms was het reeds duister, wanneer ik de terugtocht aanvaardde en altijd, zonder uitzondering, maakte de pony een verschrikte zijsprong voor eenig ongezien ding bij het begin van dit kreupelboschje en weigerde door te loopen. Nadat ik door streelen en vriendelijk toespreken het dier wat had gekalmeerd, waarbij het angstig zich heen en weer bewoog, vloog het tenslotte in ren verder, alsof het beangstigd was door iets, wat ik niet had waargenomen.

Price voegt hierbij, dat katten en paarden bekend staan als sensitief voor supernormale invloeden en hij veronderstelt dus, dat zijn pony iets bovenzinnelijks waarnam. Wat het was, dat dit dier zoo aan het schrikken maakte, waagt hij niet te zeggen.

uit SB, Juni 1936

EEN MODERN SPOOKGEVAL

Het was 1 November 1918, tussen kwart voor vijf en vijf uur, des morgens vroeg. Omstreeks dien tijd kwam de magazijnmeester van de afdeling munitie H., die de paarden nog gevoerd had en koffie had gedronken, in de tent van hoefsmid S.

Deze vroeg aan zijn kameraad, die juist binnentrad, hoe de nacht geweest was en kreeg uitvoerig antwoord.

H. ging op de rand van de brits zitten. Terwijl hij zo zat, kwam hij in een merkwaardige toestand, waarin hij noch volkomen wakker was, noch sliep.

Er was een vrouwelijke gestalte in een wit gewaad met een blauwe bloem op de borst de tent binnengekomen, waarin hij onmiddellijk zijn tante herkende.

Vol verbazing vroeg hij haar: "Waar komt U dan vandaan?"

En zij antwoordde hem: "Ik kom slechts om afscheid te nemen. Wij zullen elkander niet meer weerzien."

Toen reikte ze hem de hand, die hij greep. Deze voelde aan als een gewone menselijke hand, slechts was ze opvallend week. Na dit afscheid draaide de verschijning zich om en verdween uit de tent. De soldaat keek haar na en riep, toen hij zag dat ze zich in de richting van de vijandelijke loopgraven begaf: "Daar komt U niet door!"

De verschijning riep terug: "Ik zal er wel doorkomen!"

Kort daarna verdween zij uit het oog. Op dat moment kwam de soldaat weer bij en zijn kameraad vroeg hem, wat hij gedaan had, omdat hij plotseling onzinnig was gaan praten.

Hij kon geen antwoord geven en alleen maar vertellen, wat er gebeurd was en wat hij gezien had. Enige dagen later kwam er een brief waarin het overlijden van de tante werd meegedeeld.

Het sterven had 's morgens vroeg plaatsgehad om half drie op 1 November.

uit SB, Maart 1936

DE ANGSTIGE SCHOENMAKER

In 1882 verhuisden mijn ouders van het stadje Ommen naar het dorp Heino in Overijssel. Naast ons nieuwe huis stond een heel ouderwets boerenhuis, waarin een groote familie was geboren, had geleefd, en allen op volwassen en middelbaren leeftijd waren overgegaan. In 1893 vestigde een ongehuwde schoenmaker zich daarin, een gewezen militair en een flinke vent; doch zijn flinkheid werd zeer spoedig op de proef gesteld. Nog niet lang woonde hij daar, of er deden zich spookverschijnselen voor. Het gebeurde namelijk meermalen, dat een witte verschijning zich bewoog in de slaapkamer, waar de schoenmaker sliep.

Het spook was steeds gehuld in een wit kleed, en het hoofd eveneens in een witte kap. Ofschoon er aanvankelijk niets anders plaats vond, dan enkel verschijning, ging het spook langzamerhand over tot kloppen op de gesloten vensters.

Dit kloppen veranderde langzamerhand in bonzen en slaan, en ging daarna met zoveel kracht en wonderbaarlijke methodes gepaard, dat

men de forsche bonzen tegelijk hoorde op vóór- en achtervensters van het huis. De nieuwgevestigde schoenmaker was daardoor zóó verontrust, dat hij niet meer in het huis durfde slapen, en dat dan ook niet geheim hield, zoodat meerdere dorpsbewoners en zelfs de dorpsveldwachter er aan te pas kwamen om het spook toch eens voorgoed te ontmaskeren, zoo nodig erop te schieten, met een oud model voorlader.

De smid komt bij de schoenmaker slapen. Het verhaal gaat verder:

Den vierden nacht, alles is doodstil in huis. Ja! De schoenmaker hoort iets zweven en ruischen, en even daarna fluistert hij de smid in het oor: "daar is het weer" en meteen wandelt een witte gedaante door de slaapkamer.

De smid was niet in staat iets uit te voeren, hij was even angstig als de schoenmaker, beiden lagen te rillen van angst en emotie, de dekens diep over hun hoofden getrokken, terwijl hun het angstzweet uitbrak.

Doch het spel had pas een aanvang genomen. (...) Het spook bleef maar op en neer wandelen, tot opeens zowel op de vóór als op de achtervensters zulke ontzettende mokerslagen werden gehoord, dat beide helden in bed alle moed ontbrak. Tegelijk komt de dorpsveldwachter met zijn colonne hollend om het huis, om naar de achtervensters te komen, want daar hadden ze de harde slagen in't holst van de nacht gehoord, doch de achter het huis verdekt opgestelde colonne, had beslist gehoord dat er op de vóórvensters was gebonsd. Dezen holden eveneens als wilden achter elkaar aan, om zich te haasten het spook te pakken; deze nachtelijke wedloop was oorzaak dat beide groepen in't pikdonker met geweld tegen elkaar botsten, over en door elkaar vielen, als een horde opgedreven dieven.

De emotie en de invloed der geheimzinnigheid was zóó groot, dat het geheele bewakingscorps de kluts kwijt was, en het spook ontkwam zonder dat iemand er iets naders over kon mede deelen. Ook in de met de hark bewerkte aarde was geen enkele voetafdruk van het spook te vinden.

Zondags daarop zijn twee der wachters naar een kaartlegster in Deventer gereisd. Aldaar werd hun medegedeeld dat het een geest was geweest van een overleden familielid uit het oude boerenhuis, die hun iets mede had te deelen. Er zou namelijk een groote som geld in het boerenhuis onder de grond begraven zijn. Ook zag de kaartlegster dat er personen waren die op den geest wilden schieten, maar zeide zij, dat mocht volstrekt niet gedaan worden, de geest moest men vriendelijk toespreken en trachten te helpen. Doch daarvan is nooit iets tot stand gekomen, aangezien men niemand wist die daartoe geschikt was.

Van lieverlede hielden de verschijningen op, zoodat de rust wederkeerde.

uit SB, October 1936

LEVEND SPOOK

Een echtpaar, dat in Zuid-Engeland onlangs bezig was met het zoeken naar een andere woning, kwam bij een leegstaand huis, dat onmiddellijk door de dame herkend werd. Zij beschreef, nog vóór zij het huis betrad, nauwkeurig de ligging der kamers en werd zich bewust hier stellig meer geweest te zijn. Zij vroeg den huisbewaarder, die hen het huis toonen zou, of er niet geheel boven een groote kamer was, welke als atelier was ingericht. Haar verschrikt aanzien, antwoordde hij bevestigend. Na de bezichtiging het huis verlatend vroeg de dame: "Zeg eens- er is iets eigenaardigs in dit huis - het spookt hier toch niet?"

Waarop de man rillend antwoordde: 'Ja - helaas wel - en ik herken U als het spook'.

Dit geval van "spoken door een levende" zegt: 'Two Worlds' (een spiritistisch tijdschrift) wordt van zeer betrouwbare zijde verhaald en bevestigd.

uit SB, Juli 1937

GEVONDEN!

Iemand vertelt over een jarenlange vriendschap met een oudere man. Vlak voor diens dood wil hij nog vertellen waar een belangrijk stuk ligt, maar kan niet meer spreken. Zoeken naar het document van de overledene blijkt vruchteloos, totdat.....

"Juist 10 dagen na zijn dood zat ik geheel alleen op mijn kantoor. De vraag: waar het stuk te vinden? die mij onophoudelijk bezig hield, nam ook toen al mijn denken in beslag; met het hoofd in beide handen zat ik in diep gepeins verzonken. Plotseling hoorde ik een zeer duidelijk tikken op de tafel en opziende zat daar in dien stoel vóór mij, in het helle lamplicht, de eenige, die wist waar het stuk geborgen was, namelijk mijn vriend.

O! Ik zag hem daar, zoo duidelijk, zoo trek voor trek denzelfde, alsof hij in levenden lijve voor mij stond.

Ik gevoelde me verbleeken, en deed een poging om op te staan, doch vlugger dan een gedachte wees hij mij met de linkerhand in de richting van de archiefkast waarin zich onder meer ook een papieren doos met oud materieel bevond. Zijn oogen wendden zich eerst naar dien doos, toen naar mij, nog een ogenblik en de schim lostte op in het niet.

Nog geheel onder den indruk van het gebeurde, opende ik de doos, en vond werkelijk, in een stuk vloeï gewikkeld, de gezochte acte. (.....)

Tweemaal is mijn leven ernstig bedreigd, doch ik verloor noch mijn tegenwoordigheid van geest, noch mijn kalmte, en beide keren was ik, nadat het gevaar geweken was, even op mijn gemak, als ooit tevoren. Dus kan ik die gebeurtenis moeilijk aan overspannen zenuwen toeschrijven. Welke oplossing is er dan nog? "

uit HTL, Maart 1907

EEN LASTIG REISSOUVENIR

Van een reis in Egypte bracht Lady Seton een glazen étui mede, waarin een stukje van het gebeente uit een der koningsgraven te Gizeh. Dit reisaandenken heeft intusschen zóóvele onaangenaamheden veroorzaakt, dat het met grooten spoed weer naar de plaats van herkomst zal gebracht worden.

Een reeks van ongelukken heeft het gezin vervolgd, sedert deze Egyptische curiositeit in het huis te Edinburgh gebracht is - terwijl men bovendien verontrust wordt door de verschijning van een spookgestalte, gehuld in langen mantel, welke de bedienden doet vluchten.

Toen het étui aan een ander te bewaren gegeven werd, vertoonde zich daar dezelfde verschijning, welke de oorzaak werd, dat de dienstbode, verschrikt vluchtend, haar been brak.

Geen wonder, dat men maatregelen treft om het onheil brengende beentje weer te doen neerleggen in het graf van den Pharao, waarvan het heet afkomstig te zijn, in de verwachting, dat daarna de onaangename verschijnselen een einde zullen nemen.

uit SB, Juni 1937

EEN SPOOKVERSCHIJNING IN ZUID - AFRIKA

schrijft redacteur Felix Ortt:

Ons werd een nummer van 'die Vaderland' van Maandag 17 April 1950 toegezonden, waarin het artikel:

"Spook laat Besoekerskaartje op Loseerder se maag"

Met die duisternis tasbaar om hulle, het tien persone gisteraand in ademlose spanning gewag op verskyning van die "Spook van Neptunestraat" wat vyf jaarlank al die lewe van 'n spoorwegwerker en sy gesin in Crosby vergal.

SWART GEDAANTE

Sedert hulle intrek in die huis van mnr H.P. Pieters in Neptunestraat, is hulle snags gepla deur voetstappe en ander geluide wat vergesel is van die verskyning van 'n swart gedaante wat aanhoudend uit die hoek van die vertrek tot in die middel van die muur sou beweeg en dan verdwyn.

Die twee jong manne het verlede Sondagaand op hulle bed gelê toe 't geklop eers onder die bed en daarna aan die koppenent gehoor is. 'n Rukkie later het een gekla dat sy hare getrek word. Hy het sy maat beskuldig dat die sy hare trek en hulle het 'n rukkie stil gelê en mekaar se hande vastgehou, toe hy egter weer iets aan sy hare voel trek.

"Ons het die spot gedryf met 'n swart ding wat hier in die kamer beweeg,"het mnr. Collins aan 'n verteen- woordiger van Die Vaderland vertel, "dog ons het nou die grootste ontsag vir wat hier aan die gang is."

Ek het nooit in die soort bogtery geglo nie, maar nou moet ek glo," het mnr. Van Rensburg sy vriend se woorde gestaaf.

Miemie Pieterse, die sewejarige dogtertjie van die egpaar, wat saam met haar sussies in die voorste kamer slaap, het eerste snags na haar moeder geroep en gesê dat iets swart by die kamerdeur verskyn wat dan stadig na haar bed beweeg en onder die kombes inkruip.

Mev. Pieters vertel dat haar eggenoot tans nog snags wakker word en op die bed rittel en beef onderwyl koue sweedruppels hom aftap. Hy wys dan na die hoek van die kamer en vertel sy vrou dat daar iets swarts in die hoek sit.

"Ons wil hier weg,"het Mev. Pieters gesê, "maar wat kan ons doen. Daar is nie 'n huis te kry nie. "

Bure het vertel dat die vorige inwoners van die huis ook uitgetrek het ten gevolge van die rusverstorings.

uit SB, September 1950

DE KOFFER VAN MR. LEY

Een Londens blad van 6 Jan. 1949 deelt de geschiedenis mee van een lawaaispook in een koffer, dat die nacht opschudding had gebracht in Stanbury, een dorpje aan de Engelse kust.

Het artikel verhaalt verder dat de moeilijkheden twee maanden tevoren begonnen waren, toen Mr. Ley, de eigenaar van het landgoed Stanbury, een oude met handsnijwerk versierde cederhouten kist gekocht had bij een antiquair uit Cornwall. Toen de koffer in zijn huis gekomen was, begonnen de lawaaispookverschijnselen. In welke kamer de koffer ook geplaatst werd, gebeurden de ontzettendste dingen.

Zes oude geweren die met sterk draad stevig aan de wand van de wapenkamer opgehangen waren, vielen kletterend op de grond, maar er was geen spijker

gevallen en geen draad gebroken.

In een andere kamer sprong een schilderij in zware lijst twee voet van de muur af en trof Mr. Ley op het hoofd, waardoor een pijnlijke buil ontstond. Tegelijkertijd werden twee andere grote schilderijen, die sinds onheugelijke tijden daar rustig gehangen hadden, van de muur naar het midden van de kamer verplaatst.

Uit naspeuringen bleek dat de koffer al eerder moeilijkheden had gegeven.

Een gewezen Curaat uit Cornwall schrijft dat verscheidene jaren geleden twee zusters in het Manor Huis te Newlyn woonden. Zij hadden in hun huis een hele collectie antiquiteiten en daaronder deze koffer, die in hun slaapkamer stond. Eens toen zij enkele dagen van huis waren geweest, kwamen ze laat in de avond thuis en daar ze nog al moe waren, plaatsten ze hun zware bagage op de koffer, liever dan zo laat nog alles uit te pakken.

De volgende morgen vroeg werd hun aandacht getrokken naar de koffer en toen ze daar heen gingen, ging het deksel, hoewel er die zware bagage bovenop stond, langzaam open en keken zij erin. Wat ze zagen was zo verschrikkelijk dat ze beiden stokdoof werden, en hoewel ze nog oud werden, kregen ze nooit hun gehoor terug. Toen ze gestorven waren, werden huis en inboedel per auctie verkocht en verdween elk spoor van de koffer, tot Mr. Ley hem kocht bij een antiquair.

uit SB, Juli 1951

EEN SPOOKHUIS

Een abonné meldt ons eene geschiedenis voor welke waarheid zij, haar dochter, haar zoon en haar schoonzoon instaan. Deze allen deden dezelfde ervaringen in hetzelfde huis op.

"Het huis, eene villa, is gelegen op den weg van Nijmegen naar Venlo. Een stal en koetshuis, een voortuin en een groote achtertuin maken het tot een mooie bezitting. Daar logeerde ik eens enigen tijd. De eerste nachten gingen ongestoord voorbij, maar toen ik den derden avond juist mijn kaars had uitgeblazen en in bed wilde stappen, hoorde ik beneden in het onderhuis een vreeselijk lawaai, alsof een sterke luchtstroom door het huis waaide en alsof een aantal vrouwen door dat onderhuis heen en weer liepen met heftig zwaaiende rokken. Ik was natuurlijk zeer geschrikt en lang niet op mijn gemak; ik stak mijn kaars weder aan, opende voorzichtig de kamerdeur en stak mijn hoofd naar buiten. Eh daar zag ik mijne dochter - ook met een kaars, ook naar het geruis luisterend in het onderhuis. "Hoor je dat? Wat is dat toch? Zijn er inbrekers in huis?" waren de vragen die ik snel achter elkaar met gedempte stem deed. Mijne dochter was minder geschrikt en wij kwamen overeen den hond los te laten, die in het koetshuis lag. Wij gingen de voordeur uit, het bordes af, door den voortuin naar het koetshuis en denzelfden weg met Max terug. Zoo snel hij kon rende Max de trappen af naar het onderhuis, kwam na eenigen tijd weer boven en snuffelde overal in het nu stil geworden huis. Wij vonden niets, brachten den nacht verder slapeloos door en toen het licht geworden was, onderzochten wij weder het heele huis, zonder ook maar iets te vinden, dat het nachtelijke spektakel kon verklaren.

Wij hielden er toe over het huis een spookhuis te noemen, waar vroeger bewoners geen rust konden vinden. Op mijn vraag of dit de eerste maal was dat zoo iets plaats had, zeide mijne dochter, dat wat er nu gebeurd was een kleinigheid leek bij het spektakel, dat voorviel toen Hendrik, mijn zoon daar logeerde. Toen was het lawaai vreselijk geweest; het leek alsof er met stoelen gegooid en over de vloer gekrast werd. (...)

De dorpelingen werden naar de vroegere bewoners ondervraagd en vertelden, dat er vroeger een gepensioneerde fransche generaal gewoond had, die bepaald had, dat de villa niet verkocht mocht worden, maar altijd in de familie moest blijven. Dit is niet gebeurd. De villa is sedert dien door verschillende bezitters bewoond, maar nooit lang. Ook mijn schoonzoon heeft haar reeds verkocht. Of de tegenwoordige bewoners ooit last van het lawaai gehad hebben is mij niet bekend."

J. Van Vlaanderen

uit HTL, Mei 1916

STILLE KRACHT

In Indonesië, of liever: Nederlandsch Indië zoals het toen nog heette, had men regelmatig te lijden van onzichtbare stenengooiers. Waarom poltergeïstachtige verschijnselen vaak die vorm aannemen weet niemand, maar de spiritistische bladen vermeldden dit soort incidenten met enige regelmaat. Zo ook in dit bericht in de Java Bode van 25 April 1907:

Ook te Madioen heeft de stille kracht haar intocht gehouden. Zij viert hoogtij in de woning van het hoogbejaard, eerzaam echtpaar, den ex-notaris B. Sedert 4 dagen aan één stuk, des avonds tussen 9 en 12 uur, soms begint het vroeger, begint in het huis een steenenbombardement, dat, hoe mal het ook moge klinken, niemand en geen voorwerp kwaad doet. Vanwaar die steenen komen, valt niet uit te maken, zelfs bij benadering niet te gissen. Op een avond regende het zwaar; de steenen (rivier- of natuurstenen, waarvan geen enkele in huis te bekennen viel), rolden rustig zonder ophouden naar binnen. Bij bezichtiging bleken ze kurkdroog te zijn. De politie occupeert zich met de zaak en heeft het huis op de aangegeven tijdstippen doen afzetten, maar tot dusverre gaat den Booze met zijn biljartspel ongestoord voort.

uit HTL, Juli 1907

GEESTELIJK ONDERONSJE

Mrs Claughton werd op een zekere nacht wakker door een verschijning, die ook door haar oudste dochttertje werd gezien. De verschijning verzocht haar mede te gaan naar de huiskamer waar zij haar verliet met de woorden: "tot morgen!"

De volgende nacht verscheen de geest opnieuw en verzocht haar zekere dingen voor haar te doen. Ten einde haar te bewijzen wie ze was gaf zij allerlei gegevens betreffende hare geboorte en huwelijk, die naderhand juist bleken te zijn. Toen zij dit vertelde verscheen een tweede geest, die eveneens vertelde wie hij was en waar hij begraven was. Hij vertelde dat hij begraven was te Meresby, een plaats waar Mrs Claughton nooit van had gehoord en verzocht haar, daar naar de kerk te gaan en tegen middernacht op hem te wachten.

Verder vertelde hij haar allerlei dingen, die haar gedurende de reis daarheen zouden overkomen - allerlei onbeteekenende kleinigheden, teneinde te bewijzen dat hij inderdaad een geest was - en welke kleine gebeurtenissen naderhand inderdaad uitkwamen.

Toen verscheen een derde gestalte, die blijkbaar zwaar leed. Hij stond steeds met de handen voor het gezicht en deze geesten deelden de vrouw mede dat zij haar te Meresby zouden vertellen wat zij van haar verlangden. Mrs Claughton ging naar Meresby en ondervond, zooals gezegd, alle kleine wederwaardigheden, zooals haar die waren voorspeld. In de kerk ontmoette ze na middernacht drie geesten en ze volvoerde wat dezen haar verzochten, waarop de geesten verdwenen, om nooit meer te verschijnen.

uit InSpT, Juni 1934

IK BEN ONSTERFELIJK!

Een Dr. Wenzel heeft onlangs zijn vrouw verloren. Dit is zijn verhaal:

"Ongeveer 6 weken na den dood der vereeuwigde stond ik 's middags te één uur na den eten, van tafel op en zetten mij op de sofa neder. Hier zat ik nauwelijks eenige minuten, toen ik iemand zachtjes door de voorzaal hoorde komen; ik dacht, het zal de meid van de kok zijn, om het eten weg te nemen. Mijn hond spitste enkel de ooren, zonder aan te slaan, hetgeen mijn aandacht trok. Op eenmaal ging de deur mijner studeerkamer open en mijne ontslapen gade stond slechts weinige schreden van mij af, in levensgrootte en in haren voormaligen gedaante met haar gewoon wit kleed en een vriendelijken blik, terwijl zij mij duidelijk zeide: "Ik ben onsterfelijk ! Meer mag ik u thans niet openbaren.

Tot wederziens later, leef wel!"

Zij verdween dadelijk na deze woorden (d.i. zij werd eensklaps onzichtbaar, zonder in den grond te zinken of omhoog te stijgen of uiteen te stuiven), toen ik haar juist vatten wilde, om mij nog vaster van haar werkelijkheid te overtuigen. Ik opende evensnel de nog aanstaande deur, sprong door de voorzaal tot aan de trap en onderzocht alles nauwkeurig, maar kon niets meer ontdekken."

uit HTL, Maart 1901

En dan de mooiste.....

DIE GEESTEN!

Uit eigen ervaring heb ik geleerd de geesten van elkaar te onderscheiden.

De hoogere geesten ken ik door hunnen kleding, taal en uitstraling. Zij verschijnen mij steeds in witte kleding, gedrapeerd van af hoofd ten voeten uit. Hunnen tegenwoordigheid doet mij weldadig aan, het geeft mij een heerlijk gevoel van rust en kalmte, en een aandoening als van een heerlijke, warme atmosfeer in de kamer, zoodat personen, die zo sensitief zijn als ik, hun bijzijn spoedig genoeg kunnen merken. Wanneer ik eene mededeeling van een hunner verwacht, dan zie ik tevoren een geest.

Veelal is het tegen het thee-uurtje, wanneer ik met mijn echtgenoot en huisgenoten in de

huiskamer gezellig zit. Zulks komt zeer veel voor, en het blijft niet altijd bij één geest, maar dikwijls zie ik meer geesten, zoodat ik dan ook nooit verzuim even tegen de in het vertrek aanwezige personen te zeggen: "Ik heb een geest gezien", of "het is nu vanavond reeds de derde keer dat ik een geest zie, wat zal dat nu geven!?"

Deze uitroep is voor hen heel gewoon en zij nemen er dan ook verder geen notitie meer van.

uit HTL, Februari 1907

